

Sygn. akt IV Ka 735/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2017 r.

sprawy **A. B.**

syna E. i D. z domu R.

urodzonego (...) w G.

obwinionego z art. 27³ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę obwinionego i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej M. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 18 września 2017 r. sygnatura akt II W 42/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego A. B. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. D. 840 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania apelacyjnego w kwocie 50 złotych i wymierza 30 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 735 / 17

UZASADNIENIE

A. B. został obwiniony o to, że w okresie od 04 listopada 2016r. do dnia 07 grudnia 2016r. będąc (...)w Ś. przy ulicy (...) nie udostępnił M. D. – członkowi (...) kopii:

- faktur i umów zawartych przez (...)z Panem P. D., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) P. D. (NIP (...)),
- faktur i umów zawartych przez (...) z (...) A. D. P. (...) Spółka Jawna (KRS (...)),

- umowy (umów) zawartej przez (...)z osobą wyłonioną na nabywcę w drodze przetargu, który odbył się dnia 4 lutego 2016r. na sprzedaż gruntu niezabudowanego położonego w Ś. obręb (...) Osiedle (...) (...) działka nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Świdnicy prowadzi księgę wieczystą nr (...)

tj. o wykroczenie z art. 27³ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych

Sąd Rejonowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 18 września 2017r. sygn. akt II W 42/17:

I. obwinionego A. B. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 18 października 2016r. do dnia 7 grudnia 2016r będąc Prezesem Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej w Ś. przy ulicy (...) wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 8⁽¹⁾ust. 1 Ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych nie udostępnił M. D. – członkowi (...) kopii:

- faktur wystawionych przez P. D., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)P. D. (NIP (...)),
- faktur wystawionych przez (...) A. D. P. (...) Spółka Jawna (KRS (...)),

tj. wykroczenia z art. 27³ pkt. 1 Ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych i za to na podstawie cytowanego przepisu wymierzył mu karę 100 (stu) złotych,

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118§1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 (stu) złotych oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Na podstawie art. 438 pkt. 1 oraz art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w. apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 27³ pkt. 1 w zw. z art. 8¹ ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych i w zw. z art. 18 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. - Prawo spółdzielcze, poprzez niewłaściwe ich zastosowanie do stanu faktycznego sprawy i przyjęcie, że faktury: wystawione przez P. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz wystawione przez (...) A. D. P. (...) Sp. jawna są dokumentami, które należało udostępnić członkowi (...)w Ś., mimo że tak ustalony stan faktyczny i prawny nie zawiera znamion czynu zabronionego określonego w art. art. 27³ pkt. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Wskazując na powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. w z art. 109 § 2 k.p.w., wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego A. B. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie;
- 2) uchylenie przedmiotowego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Świdnicy, II Wydział Karny do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 118 § 2 k.p.w. wniósł o zasądzenie na rzecz obwinionego od Skarbu Państwa kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nadto na niekorzyść obwinionego apelację wywiodła oskarżycielka posiłkowa M. D..

Apelujący jej imieniem pełnomocnik zaskarżonemu wyrokowi zarzucił na podstawie art.438 pkt 1 i 4 kpk w zw. z art. 109§2 kpow:

- 1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 27³ pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r. poz.1222 ze zm.) w zw. z art. 18§3 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – prawo Spółdzielcze (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r. poz. 1560 ze zm.) poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że odmowa

udostępnienia członkowi spółdzielni kopii umów, z powołaniem się na art. 18§3 Prawa spółdzielczego, prowadzi do braku wypełnienia znamion czynu opisanego w art.27³ pkt 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, podczas gdy powody, dla których odmówiono członkowi spółdzielni udostępnienia kopii wnioskowanych umów, powinny być każdorazowo przedmiotem, badania przez sąd, pod kątem tego czy podane powody odmowy są uzasadnione,

2) orzeczenie wobec obwinionego rażąco niewspółmiernie łagodnej kary grzywny w wymiarze 100 zł, która nie uwzględnia w sposób należyty pobudek oraz warunków majątkowych obwinionego.

Wobec powyższego skarżący wniósł o:

1) zmian zaskarżonego orzeczenia w pkt I poprzez uzupełnienie opisu czynu w ten sposób, że po tiret drugie, dodać tiret trzecie, czwarte i piąte w brzmieniu:

„-umów zawartych przez Spółdzielnię z Panem P. D., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) (NIP: (...)),

- umów zawartych przez Spółdzielnię z (...) A. D. P. (...) Spółka jawna (KRS (...)),

- umowy (umów) zawartej przez Spółdzielnię z osobą wyłonioną na nabywcę w drodze przetargu, który odbył się dnia 4 lutego 2016 r. na sprzedaż gruntu niezabudowanego położonego w Ś., obręb (...) Osiedle (...) (...), dla której Sąd Rejonowy w Świdnicy prowadzi księgę wieczystą nr (...)”,

2) zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt II poprzez podwyższenie zasądzonej kary grzywny do kwoty 2.000 zł,

ewentualnie

3) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje okazały się bezzasadne.

Kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o prawidłowo przeprowadzone i ocenione dowody w postaci wyjaśnień obwinionego, zeznań oskarżycielki posiłkowej i zebranych w sprawie dokumentów (k. 10-11). Ocena tych dowodów doprowadziła do słusznych wniosków końcowych o sprawstwie oraz zawinięciu obwinionego A. B. w zakresie opisanym w pkt. I dyspozycji wyroku, wyczerpującym ustawowe znamiona wykroczenia z art. 27³ ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych. Wbrew zarzutom obu apelacji obrońcy obwinionego wnioskom tym nie można zarzucić dowolności, zostały one bowiem wsparte prawidłową analizą ustalonych okoliczności faktycznych w kontekście wykładni przepisów art. 27³ ust. 1 i art. 8¹ ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych oraz art. 18 § 3 ustawy z dnia 16 września 1982r. prawo spółdzielcze.

Zapomina apelujący obrońca, iż w myśl art. 4 ust. 1 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych członkowie spółdzielni, którym przysługują spółdzielcze prawa do lokali (a taki status posiada przecież oskarżycielka posiłkowa M. D.), są obowiązani uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat zgodnie z postanowieniami statutu. Skoro na członkach spółdzielni ciążyą wskazane obowiązki, to ustawodawca przyznał im jednocześnie prawo do szerokiej kontroli działań organów spółdzielni, przekładających się na określenie wysokości obciążeń finansowych członków spółdzielni. Temu celowi służy m. in. uprawnienie zdefiniowane w art. 8¹ ust.1 tej ustawy, cyt. ”Członek spółdzielni mieszkaniowej ma prawo otrzymania odpisu statutu i regulaminów oraz kopii uchwał organów spółdzielni i protokołów obrad organów spółdzielni, protokołów lustracji, rocznych sprawozdań finansowych oraz faktur i umów zawieranych przez spółdzielnię z osobami trzecimi.” (podkr.

SO). Zatem oskarżycielka posiłkowa kierując swe wnioski do obwinionego o udostępnienie przedmiotowych faktur i umów realizowała owo uprawnienie.

Zawarty w obu apelacjach zarzuty obrazy wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego jawią się oczywiście niezrozumiałymi, skoro brzmienie przepisu art. 18 § 3 ustawy prawo spółdzielcze nie pozostawia żadnych wątpliwości, że spółdzielnia może odmówić członkowi wglądu do wnioskowanych dokumentów tylko w ograniczonym zakresie, tj. wyłącznie umów zawieranych z osobami trzecimi, i to w razie zaistnienia wymienionych dalej w tym przepisie warunków (naruszenia praw osób trzecich oraz uzasadnionej obawy wykorzystania pozyskanych w ten sposób informacji w celach sprzecznych z interesem spółdzielni i wyrządzeniem przez to znacznej szkody). Gdyby ustawodawca miał zamiar objęcia możliwą odmową także faktury, to wynikałoby wprost z treści omawianego przepisu.

Argumentacji apelującego obrońcy nie wzmacnia tu też podniesiony argument, iż oskarżycielka posiłkowa złożyła wniosek do sądu rejestrowego o zobowiązanie (...) w Ś. do udostępnienia przedmiotowych umów ale i też faktur, wniosek został przyjęty a postępowanie się toczy. Wszak złożenie wniosku niczego nie przesądza.

Tak więc uznanie winy obwinionego w zaskarżonym wyroku jest jedynie trafnym rozstrzygnięciem końcowym.

Wymiar kary w postaci 100 złotych grzywny, tj. w dolnym progu zagrożenia karą, powinien spełnić określone w art. 33 kw dyrektywy, w tym osiągnąć cele, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego oraz w zakresie społecznego oddziaływania. Grzywna ta – przez jej minimalny wymiar - jest raczej karą symboliczną, wychowawczą, a jej wykonanie powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego. Nie ma racji oskarżycielka posiłkowa domagając się surowszego ukarania obwinionego. Wskazane w apelacji argumenty nienależytego uwzględnienia pobudek oraz warunków majątkowych obwinionego nie przekonują o celowości zaostrzenia wymiaru kary grzywny. Przecież przypisany obwinionemu czyn nie cechuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości, jest wręcz drobnym, a twierdzenia apelującego o pozorności odmowy obwinionego są niczym nie poparte, zatem stopień winy także nie jest wysoki. Nadto nie występują w działaniu obwinionego szczególne okoliczności obciążające, zwłaszcza takie, jak wymienione w art. 33 § 4 kw. Tak więc wymierzona wyrokiem grzywna nie łamie ani ogólnych ani szczególnych dyrektyw wymiaru kary, określonych w art. 33 kk.

O należnych oskarżycielce posiłkowej kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (pkt. II) orzeczono na podstawie art.119 kpw w zw. z art. 627 kpk, stosując minimalną taryfową stawkę wynagrodzenia, określoną w § 11 ust. 1 pkt. 4 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z dnia 5 listopada 2015r.).

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 pkt. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.